

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 17/2020
29.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Милунке Цветковић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. Кривичног законика и кривичног дела увреда из члана 170. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Филипа Матковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Великој Плани К.148/17 од 17.05.2019.године и Вишег суда у Смедереву Кж1 118/19 од 30.09.2019.године, у седници већа одржаној дана 29.01.2020.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Филипа Матковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Великој Плани К.148/17 од 17.05.2019.године и Вишег суда у Смедереву Кж1 118/19 од 30.09.2019.године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Великој Плани К.148/17 од 17.05.2019.године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ и кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, па му је за кривично дело из члана 138. став 2. КЗ изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 6 (шест) месеци и одређено је да се иста неће извршити уколико окривљени за време од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, док је окривљени за кривично дело из члана 170. став 1. КЗ осуђен на новчану казну у износу од 10.000,00 (десетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по

правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће исту заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име трошкова кривичног поступка плати приватној тужилји - оштећеној ББ износ од 213.187,00 динара, те да на име паушала плати суду износ од 5.000,00 динара, а све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде. Приватна тужилја - оштећена ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Смедереву Кж1 118/19 од 30.09.2019.године, усвајањем жалбе пуномоћника приватне тужилје ББ - адвоката Славице Нешић, преиначена је пресуда Основног суда у Великој Плани К.148/17 од 17.05.2019.године у делу одлуке о казни, тако што је Виши суд у Смедереву окривљеног АА за кривично дело увреда из члана 170. став 1. КЗ, за које је оглашен кривим првостепеном пресудом, осудио на новчану казну у износу од 20.000,00 (двадесетхиљада) динара коју је дужан да плати у року од 15 дана по правноснажности пресуде, а уколико то не учини суд ће новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 дан казне затвора, док је првостепена пресуда укинута у делу одлуке о трошковима кривичног поступка и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно одлучивање, а одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА - адвоката Гордане Живковић и пресуда Основног суда у Великој Плани К.148/17 од 17.05.2019.године је у преосталом делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Филип Матковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се у радњама окривљеног описаним у изреци правноснажне пресуде не стичу обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ, обзиром да поступање окривљеног критичном приликом и то што је држао у рукама тример за кошење траве којим је претходно косио, те да се оштећеној ББ обратио речима да ли има

неки проблем и зашто га гледа, да је затим укљученим тримером наставио да сече гране и исти уперио према оштећенима ББ и њеној малолетној ћерки ВВ које су се налазиле у његовој непосредној близини и њиме махао у висини њихових глава, говорећи да је његов пут, по ставу браниоца не представља радњу извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ. Наиме, по ставу браниоца, окривљени у конкретном случају није оштећенима упутио непосредну и озбиљну претњу нападом на њихов живот и тело, нити квалификовану претњу којом им је ставио у изглед тачно одређено зло, при чему је штетна последица у виду страха и узнемирености код оштећених наступила искључиво услед свађе и препирке са окривљеним, а што није довољно за постојање предметног кривичног дела.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Основни облик кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Тежи облик кривичног дела из става 2. члана 138. КЗ постоји у случају ако је остварена једна од три квалификаторне околности и то да је дело из става 1. овог члана учињено према више лица или ако је дело изазвало узнемиреност грађана или ако је дело изазвало тешке последице. При томе, обзиром на начин како је предузета радња извршења, претње могу, поред вербалних које се врше речима било усмено или писаним путем, бити извршене и одређеним конклюдентним радњама. Предметно кривично дело је свршено када је претњом створен осећај угрожености код лица коме се прети.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ извршеног на штету оштећених ББ и њене малолетне ћерке ВВ, а за које кривично дело је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим, па су стога супротни наводи браниоца окривљеног којима се указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 138. став 2. КЗ оцењени као неосновани.

Ово са разлога јер, супротно наводима браниоца окривљеног, по налажењу Врховног касационог суда, изрека правноснажне пресуде садржи опис радње извршења предметног кривичног дела, која се у конкретном случају састоји у употреби озбиљне, директне и конкретне претње да ће се напасти на живот и тело оштећене ББ и њене малолетне ћерке ВВ, чиме се угрожава сигурност тих лица. Наиме, у изреци пресуде је наведена претња нападом на живот и тело оштећених која је извршена конклюдентним радњама окривљеног и то тако што је окривљени, након што му је оштећена ББ рекла да престане да сече дрва

тримером на коме је био постављен нож и да ће позвати полицију, пришао оштећеној и ударио је руком по њеној левој руци, а затим је укљученим тримером наставио да сече гране и исти је уперио према оштећенима ББ и ВВ које су се налазиле у његовој непосредној близини и тримером махао у висини њихових глава, говорећи да је његов пут. Дакле, имајући у виду да је у изреци правноснажне пресуде наведена и ближе описана претња окривљеног нападом на живот и тело оштећених, те да је ова претња несумњиво код оштећених створила осећај страха и угрожености за сопствени живот и телесни интегритет, дакле да је проузроковала забрањену последицу, имајући у виду да су се оштећене након предузетих радњи окривљеног и изласка полиције истог дана јавиле на медицински преглед због тегоба изазваних предметном ситуацијом, а што је у конкретном случају довољно за постојање кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 2. КЗ, то су у конкретном случају оцењени као неосновани наводи браниоца окривљеног којима се указује да дело за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим није кривично дело.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП у вези члана 170. став 1. КЗ, истицањем да се у радњама окривљеног АА не стичу обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, обзиром да је критичном приликом дошло до вербалног сукоба између окривљеног и приватне тужиле, те да је и приватна тужилја упутила увреде окривљеном и то речима „Пијандуро једна, слепцу један“, а на које увреде је окривљени само узвратио.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани, обзиром да из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци правноснажне пресуде и то да је окривљени АА „дана 14.05.2017.године у ..., око 12,00 часова, испред куће ГГ, у стању урачунљивости, свестан свога дела и да је исто забрањено, увредио приватну тужилју ББ из ..., тако што јој је упутио увредљиве речи да је „кур.а, фукса и да може да му поп.ши ону ствар“, по налажењу Врховног касационог суда, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ, које му је стављено на терет приватном тужбом приватне тужилје ББ и за које је правноснажно оглашен кривим.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Филипа Матковића, то је Врховни касациони суд на основу члана 491. став 1. ЗКП наведени захтев браниоца окривљеног одбио као неоснован.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице

Марина Антонић